

RECHTSPRAAK

Tot de invoering van de Zorgverzekeringswet, vergoedde Logica aan haar werknemers, partners en kinderen de volledige premie voor de ziektekosten. Met ingang van 1 januari 2006 wijzigde Logica deze regeling eenzijdig, met een beroep op een wijzigingsbeding uit de personeelsgids. Deze wijziging leidde er in hoofdlijnen toe dat vanaf 1 januari 2006 de nominale premies van de basisverzekering van de partners en/of thuiswonende meerderjarige kinderen niet meer vergoed werden. In de nieuwe regeling werd bovendien niet langer de daadwerkelijke stijging van de ziektekosten gevolgd, doch werd de hoogte van de te vergoeden ziektekosten geïndexeerd. CNV hebben in eerste aanleg onverkorte toepassing van de regeling zoals die luidde vóór 1 januari 2006 gevorderd voor alle werknemers, vanaf 1 januari 2006 zolang die niet geldig is gewijzigd. De kantonrechter heeft die vordering van CNV afgewezen wegens gebrek aan belang. Volgens CNV heeft de kantonrechter de zogenoemde 'salderingsregeling' (artikel 2.5.8 van de Invoerings- en aanpassingwet Zorgverzekeringswet) onjuist toegepast. Mocht dit niet het geval zijn dan volgt volgens CNV in ieder geval uit de personeelsgids van Logica dat zij gehouden is de ziektekostenbijdrage gestand te doen.

Het hof oordeelt als volgt. CNV stelt zich op het standpunt dat, indien door saldering geen verplichting meer bestaat tot het vergoeden van een inkomensafhankelijke bijdrage op grond van de wet, de werkgever op grond van artikel 3.8 onder a van de personeelsgids alsnog contractueel gehouden is om de inkomensafhankelijke bijdrage te vergoeden. Volgens CNV strekt de Salderingsregeling ertoe dat de werkgever de contractueel overeengekomen inkomensafhankelijke bijdrage in mindering mag doen strekken op de wettelijk verplichte vergoeding van de inkomensafhankelijke bijdrage, zodat uitsluitend de contractuele vergoeding van de inkomensafhankelijke bijdrage resteert. De kantonrechter heeft geoordeeld dat CNV met deze uitleg de werking en doelstelling van de Salderingsregeling miskent, die juist werkgevers de wettelijke bevoegdheid geeft te salderen ter voorkoming van dubbele lasten. Het hof verenigt zich met dit oordeel. In de wet noch de parlementaire geschiedenis is steun te vinden voor het standpunt van CNV, terwijl ook in de personeelsregeling geen steun te vinden is voor het standpunt van CNV dat een werkgever de bij wet verplicht gesteld bijdragen eveneens op grond van het contract verschuldigd zou zijn. Het feit dat CNV in het verleden zowel het werkgeversdeel als het werknemersdeel van de ziekenfondspremie heeft vergoed leidt niet tot een ander oordeel, omdat het werknemersdeel in het stelsel zoals dat gold vóór 1 januari 2006 niet een verplichting was die uit de wet voortvloeide.

Volgt bekrachtiging vonnis kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-04-2009

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2009:BJ2737

Zaaknummer: 200.006.761

Wetsartikelen: 7:611 BW en 7:613 BW